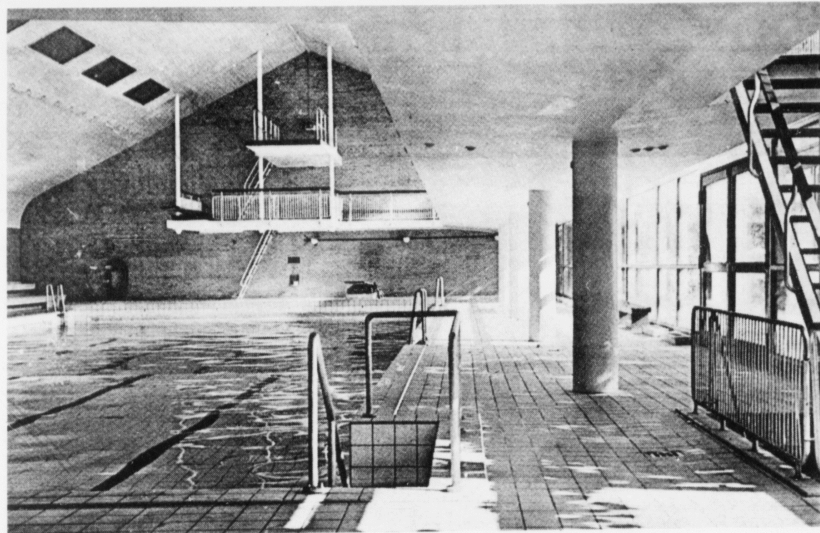

Framtíðarynski felagsins. Nær verður hetta ein verunleiki?

(Framhald frá síðu 5.)

Tak yvir hýlin

Svimjihýlurin er tó ikki taktur enn. Nógv hefur verið talað um hetta, og tað sigst at kann

ingar hava verið gjørdar, og tað má fáa so góðar umsøður sum gjørligt og at vit um ikki alt ov langa tíð hava e'n lokaðan hyl at bjóða teimum.

Lat hetta vera okkara lukku ynski til Havnar Svímjifelag á

á 35 ára føðingardegnum, og tað má fáa so góðar umsøður sum gjørligt og at vit um ikki alt ov langa tíð hava e'n lokaðan hyl at bjóða teimum.

for..

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Kríggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vørur, hús, innbúgv, akfóro. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

RESTORFFS kappingin

Trekt varð í kappingini, og vinnararnir vóru hesir:

1. premia kr. 150: Richard Poulsen, c/o Vistarh., her
2. premia kr. 100: Julert Poulsen, c/o Statshosp., her
3. premia kr. 75: Eyðna Jacobsen, Geilatún 4, her
4. premia kr. 50: Tina Johannesen, Skipagöta 12, her
5. premia kr. 40: Philip Hansen, Vatnsøyrar
6. premia kr. 40: Niels Juul Hansen, Marknagilsv., her
7. premia kr. 40: Jonleif Sólsker, Fagralið 13, her

Næstu ferð verða premiurnar tær somu. — Fleiri kapslasett — fleiri vinnumøguleikar.

Heilsan

RESTORFFS BRYGGJARI

tlf. 12828

telf. 12828

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

4. PARTUR

Win er gjørdist mótfalln. Jú, nú kending hann andlitið á tí fremmenda. Hetta andlitið. Hvussu kundi tað bera til, at hann ikki m'ntist tað í áðni? Ájú, lænn visti at siga frá. Hann hevði verið beinrakinn við hugsan sínari. Tað r'ngasta, henda kundi!

— Nú, segði tann fremmendi. Nógv bendir á, at tygum kenna meg kortini.

— Jú, eg minnist tygum aftur, segði Winter hvassliga.

Rødd hansara var vorðin beinrakinn. Hann var samstund is harmur um eitt hvørt.

— Hvat vilja tygum. HVI eru tygum her. Tygum hava kanska í umbúnað at gera mær og familju minari ónáðir. Men slíkt høvi skal aldri verða boðið tygum...

— Ikk' soleiðis. Tygum nýta skeiva málbering í hesum sambandi. Familja tygara er nú einaferð ikki so stór. Bert tygum og dóttir tygara. Ikk' eru tað fleiri l'mir. Tað verður so statt ongin tvørleiki... eg hugsu um yvirhitið yvir familju tygara, segði tann fremmendi hánisliga.

— HVI eru tygum her, tók Winter upp aftur.

— Eg hugsu, tygum eru vit andi um tað.

— Nei, eg eri als ikki vitandi um nakað. Nú verða tygum at svara spurningum mínum. Hvat er ælanin, eg meini, at hava dóttir mína í sjóneyku tygara. Tygum hava gjørt tað leingi.

— Bert hevur hon verið í minari sonevndu sjóneyku, tá hon ænnadhvørt hevur verið á veg til ella frá skúla og Hit House. Eisini hetta er lett at hava yv'rlið yv'r, harra Winter, sera einfalt.

— Eg skilji ikki, hvat tygum hugsa, Winter gekk eitt fet nærri tí fremmenda.

— Tygum verða at ansa tygum, segði hann hvassliga. Mær hóvar als ikki, at tygum gera dóttir mína ónáðir.

Tann fremmendi bert flenti: — Havi eg kanska gjørt nokrum ónáðir? Sigði mær tað, harra Winter. Havi eg gjørt nakrari flugu ónáðir, um eg so má spyrja?

— Tygum eru Magne Ákre, segði Winter østur. Og eg ávari tygum enn einaferð. Eg veit, hvør tygum eru. Hava tygum gjørt nakra sum helst mynd av viðurskiftunum, um eg s'gi lög

regluni frá øllum?

— Hvat fer at henda, Winter, spurdi tann fremmendi mestsum bur,urvið.

— Tygum fáa kanska treytadán dómi, men so, ja, verða tygum fongslaður av nýggjum.

— Góðast min. Eg havi púra onki gjørt. Eri sakleysur og kann sostat ikki verða revsaður fyrri nakað. Hvør skal forða mær bert at ganga á got uni? Tað bar so á, at eg júst skuldi sama veg sum dóttir tygara. Er nakað at gera við tað?

Ella skuldi eg kanska farið aðra leið, bert fyrri ikki at gera dóttir tygara ónáðir, sum tygum málbera tygum... fyrri ikki at órógva eina gentu, sum ikki tolir nokur fotafel aftanfyrri seg — so seint á degi? Harra Winter. Tað er ábyrgdarleyst av tygum at laa dóttir tygara ganga so seint út. Hvat halda tygum, lögreglan víldi segt, hevði hon við tað. Ein seytjan ára gomul genta...

— Nýtið vit tygara, og tað í stundini, segði Winter ilskliga. Tygum verða at hvørva hídani og hartil sleppa óhugnaligu ætlanum tygara.

— Tygum eru kortini vitandi um ætlanir mínar?

Eitt óhugnaligt snið ferðað-

ist um ennið.

— Tað fróir oyra mitt, harra Winter. So er vssa fingin fyrri, hvar vit eru. Vit hitast óivað aftur.

Tann fremmendi spákaði bur tur frá ljóssteyranul, men snúði sær síðan á.

— Harra Winter?

— Ja.

— Fyribils er ongin orsök at vera óttafullur.

Sínnalag Winters var í hædd ini:

— Hvussu skal hatta skiljast?

— Gentan verður at fylla 17 ár, áðrenn tiltakð verður veru leikakent...

Og tað verður um eina viku ella so, ikki satt?

— Tað er júst tað, sum er tyngdin á vágskálini, helt hann fram. Seytjan ár. Rebekka var eisini seytjan, eins og Betty var tað. Tær vóru allar bert seytjan ára gamlar, tá tað hendi.

Góða nátt, harra Winter, og sovið nú so væl!!!

— — —

Win'er spákaði til húsini. Manja stóð fyrri honum og leit spyrjandi at honum.

— Nú, var tað ein kenningur, tú hitti, pápi?

— Nei.

— Eg skilji ikki... tú talaði jú við hann og hartil leingi. Hvat talaði tú um?

Winter fór inn í arbeiðsrúm sitt. Nei, hugsaði hann, Manja mátti ikki fáa nakað at vita, ið hvussu er ikki júst nú. Kanska seinni.

— Pápi. Hon leit einaferð enn spyrjandi at honum.

— Hvat segði tú við hann?

— Eg tað hann halda seg burtur h'ðani, var svarið.

Eg hótta við lögregluni, og tað tóktist ávirka. Hann kemur ikki aftur higar. Góðasta Manja. Tær nýttist ikki longur at hugsa um hann.

Lektorin gjørdist álvarsamur, tá hann løu seinni var einsamallur í arbeiðsrúmi sínum. Hann var jú v'andi. Sjálvandi fór Magne Ákre at vitja aftur.

— Eg verði noyddur at tala við lögregluni í morgin, hugsaði hann.

— Pápi? Manja kom til sjóndar durinum.

— Ja, hvat s'gur tú?

— Vilt tú hava ein kaffimunn?

— Kaffi, flú?

Winter flenti:

— Heldur tú, eg leggi í at vera vakin alla náttina?

— Te, meðni?

— Nei, takk, góðasta. Far tú bert og legg teg.

— Tú kann fáa rom afturvið. Manja royndi at skunda undir hann.

— Nei, takk, Manja, eg leggi ikki í nakað júst nú, annars skal tú hava tók. Eg skal hyggja eitt s'ndur at handritinum, sk'li tú?

— Góða nátt, pápi.

Win'er hoyrði kvikligu fotafet hennara: — Tibetur. Hon hevur longu gloymt tað.

Hann festi sær í eina sigar og hugsaði um t'burðin.

— Hann kemur aftur, tað er púra vist.

Har á bókaavgginum hekk ein skammyrsa. Hann hevði nýtt byrsuna í krígsárnum, tað ikki á slíkan hátt, at hann hevði dr'pð nakran.

Tá var týskurin figgindin.

— Tú hevur aftur havt vitjan av figginda. Og hesa ferðina etur hann Magne Ákre, hugsaði Winter.

(Framhald)